

Prológ

Vyjde z chladu klimatizovaného hotelového foyeru do sparnej letnej noci, ale ani to mu nepomôže vytriezvieť. Pocíti paniku a zovretie klaustrofóbie. Na pokožke sa mu takmer okamžite objavia kvapky potu, ktoré akoby tvoril čistý alkohol. Cíti, ako mu stekajú po chrbtici až na kríž. Ako môže byť o tretej ráno tak horúco? A kde je to dievča? Kde len môže byť? Otočí sa, či ho nasleduje, a rozmazaným neistým pohľadom ho zazrie cez sklenené okná hotela. A potom zbadá smerovku auta zabáčajúceho k hotelu a tep sa mu začne spomaľovať. Je tu. Konečne! Vďaka bohu! Táto hrozná noc sa blíži ku koncu. Prižmúri oči, aby zaostřil a našiel za volantom upokojujúci obraz jej svetlých vlasov, ale nevidí ho. Okno sa stiahne a on odskočí.

„Čože?“ povie tmavovlasej žene za volantom. „Ty tu čo robíš? Kde je moja žena?“

„Neboj sa,“ odvetí mu. „Poslala ma. Príliš veľa vypila. Poprosila ma, aby som ťa zaviezla domov. Len poď. Nastúp si!“

Obzrie sa a ešte raz pohľadá tú dievčinu. Vidí, že vychádza z hotela a rýchlo kráča opačným smerom, pričom pevne zvierá kabelku.

PROLÓG

„Mám vodu aj kávu. Len nasadaj. Ani sa nenazdáš a si doma.“
Keď vkĺzne na sedadlo spolujazdca, pes v jej lone naňho potichu zavrčí.

„Myslel som si, že si odišla,“ povie a snaží sa nahmatať bezpečnostný pás. „Nemala si už byť preč?“

Žena sa naňho len usmeje a otvorí plastovú fľašu s vodou. Podá mu ju.

„Áno,“ odvetí. „Ešte ma však potrebovala. To je jedno. Nech sa páči, poriadne sa napi.“

Priloží si fľašu k suchým popraskaným perám a schuti do seba naleje jej obsah. Potom zatvorí oči a čaká, kým nebude doma.

PRVÁ ČASŤ

Na Netflixu už v máji: Ahoj, som tvoje narodeninové dvojča

Prichádza nezvyčajný nový počin od tvorcov *Netvora odvedľa* a *Sériového vzťahového podvodníka*.

Je to podcast aj dokument v jednom, povedzme, že by sa mohol volať dokucast.

Populárna autorka podcastov Alix Summerová, ktorej sériu podcastov o úspešných ženách *Samé ženy* asi poznáte, v júni 2019 spustila nový jednorazový projekt. Nazvala ho *Ahoj, som tvoje narodeninové dvojča*.

Je o žene z jej susedstva, ktorá sa narodila v rovnaký deň ako ona. Summerová sa postupne o svojej nenápadnej susedke dozvedela viac, ako si na začiatku predstavovala. Za pár týždňov bol jej život v troskách a dvaja ľudia zahynuli. Absolútne desivé rozprávanie plné šokujúcich nahliadnutí do tých najtemnejších zákutí ľudskosti. Sľubujeme, že ho celý zhltnete za jeden deň.

Ahoj, som tvoje narodeninové dvojča NETFLIX ORIGINAL SERIES

*Obrazovka je tmavá. Pomaly sa zjaví interiér nahrávacieho štúdia.
V texte na obrazovke sa uvádza:*

Záznam podcastu Alix Summerovej z 20. júna 2019

Ozve sa tichý ženský hlas: „Je ti pohodlne, Josie?“

„Áno, ďakujem.“

„Skvelé. Kým si tu všetko nastavím, porozprávaj mi, čo si mala dnes ráno na raňajky.“

„Hm...“

„Len chcem vyskúšať kvalitu zvuku.“

„Aha, dobre. Nuž, dala som si hrianky, dve. Jednu s džemom a druhú s arašidovým maslom. K tomu šálku čaju, toho dobrého z Marks v zlatej krabičke.“

„S mliekom?“

„Áno.“

Nakrátko sa odmlčia.

Kamera prechádza po prázdnom nahrávacom štúdiu a zaostruje na detaily – čiary, ktoré prebiehajú hore-dolu po monitore, pohodené slúchadlá, prázdnu šálku od kávy.

NEVER JEJ ANI SLOVO

„Tak ako? Je zvuk v poriadku?“

„Áno, všetko je perfektné, som pripravená. Odpočítam a potom ťa predstavím, dobre?“

„Áno.“

„Výborne. Tak poďme na to... Tri... Dva... Jeden... Ahoj! Vitajte! Volám sa Alix Summerová a prinášam vám niečo úplne iné...“

Zvukový záznam postupne tichne a obrazovka stmavne.

Začnú sa objavovať úvodné titulky.

Sobota 8. júna 2019

Josie priam fyzicky cíti manželovu nepohodu, keď vchádzajú do zlatistej žiary, ktorá sa vylieva z moderného kulinársky zameraného pubu. Prechádzala okolo neho snád' stokrát. Vždy si pomyslela, že to nie je *nič pre nich*: návštevníci sú primladi, na tabuliach pred vchodom sú napísané jedlá, o ktorých v živote nepočula. *Čo je to bottarga?* Tento rok však jej narodeniny pripadli na sobotu, a keď sa Walter opýtal, čo by chcela robiť, neodvetila tradičným: Postačí fľaša vína a jedlo si vezmime domov. Tento rok si spomenula na medovú žiaru v oknách Lansdowne, bzučanie rozhovorov, šampanské vo vedierkach s ľadom, ktoré sa za teplých slnečných dní vykladali na stoly vonku, ale aj na malý obnos peňazí, čo minulý mesiac zdedila po babičke. Pozrela sa na seba do zrkadla a pokúsila sa predstaviť si, že aj ona je ten typ, ktorý oslavuje svoje narodeniny v modernom pube v Queen's Park. Odvetila: „Mohli by sme zísť na večeru.“

„V poriadku,“ súhlasil Walter. „A kam by si chcela ísť?“

Vtedy povedala: „Do Lansdownu, vieš, na Salusbury Road.“

Len nadvihol jedno obočie a súhlasil: „Sú to tvoje narodeniny, takže rozhoduješ.“

Podrží jej dvere a ona vojde. Chvíľu stoja pod tabuľou, na ktorej sa píše: Počkajte, kým vás neusadia. Josie pozerá na osaden-

stvo, ktoré tam už takto skoro večer popíja a pojedá, a rukami si pritláča kabelku k bruchu.

„Fairová,“ povie, keď sa objaví mladý muž s písacou podložkou v rukách. „Josie. Máme rezerváciu na pol ôsmu.“

Usmeje sa na nich a uistí sa: „Pre dvoch, áno?“

Zavedie ich k príjemnému stolu v rohu miestnosti, Waltra usadí na čalúnenú lavičku a Josie na zamatovú stoličku. Podá im jedálne lístky pripevnené na podložkách. Menu si prezrela ešte doma, aby si stihla na internete vyhľadať všetko, čo nepozná. Už vie, čo si dá. Objednajú si aj šampanské a je jej jedno, čo si bude Walter myslieť.

Zrazu jej pozornosť zaujme hlučný príchod skupiny ľudí. Najprv vojde žena, ktorá má v rukách balón s nápisom *Všetko najlepšie*. Vlasy má studenej blond farby a tak šikovne ostrihané, že pri pohyboch vyzerajú ako tekutá platina. Má na sebe široké nohavice a trendový top z dvoch kúskov čiernej látky, ktoré drží pohromade len čipka po bokoch. Pleť má žiarivú a úsmev široký. Za ňou nasleduje skupinka ľudí v podobnom veku – niektorí držia kytice a iní zase darčkové taštičky z luxusných obchodov.

„Alix Summerová!“ zvolá zvučným hlasom. „Stôl pre štrnástich.“

„Pozri,“ ukáže jej smerom Walter. „Ďalšia oslávenkyňa.“

Josie neprítomne prikývne. „Hej, vyzerá to tak.“

Skupina kráča za čašníkom k stolu priamo oproti nim. Josie si všimne, že sú tam pripravené tri vedierka s ľadom a v každom čakajú dve fľaše vychladeného šampanského. Prichodzí sa hlučne usádzajú a prekrikujú sa, kto bude sedieť kde – len nie vedľa manžela, preboha, až ich tá Alix Summerová napokon so širokým úsmevom porozdeluje na miesta. Vysoký červenovlasý muž, ktorý je pravdepodobne jej manžel, jej zatiaľ vezme balón z ruky a priviaže ho na operadlo stoličky. Čoskoro už sedia, otvárajú prvé fľaše šampanského a zlatistý mok sa ligoce v štrnástich pohároch v rukách štrnástich ľudí s opálenými ramenami, zlatými

náramkami a naškrobenými rukávmi bielych košiel. Štrngnú si a tí, ktorí sú na najvzdialenejších koncoch stola, sa musia postaviť, aby dočiahli. Zvolajú: „Na Alix! Všetko najlepšie!“

Josie ženu uprene sleduje. „Koľko má podľa teba rokov?“ spýta sa Waltra.

„Bože, netuším. Dnes je to ťažké odhadnúť. Možno tesne po štyridsiatke?“

Josie prikývne. Sama má dnes štyridsaťpäť a ťažko sa jej tomu verí. Kedysi bola mladá a myslela si, že to číslo príde pomaly, že to ani nie je možné. Myslela si, že sa vtedy bude cítiť úplne inak. Prišlo však rýchlo a nie je to také, ako čakala. Pozrie na Waltra a jeho blednúcu atraktivitu a napadne jej, že keby ho nestretla, všetko mohlo byť úplne inak.

Keď sa spoznali, mala len trinásť. Bol od nej o čosi starší, dobre, oveľa starší. Každý okrem nej tým bol vtedy šokovaný. Vydávala sa v devätnástich a prvé dieťa porodila v dvadsiatich dvoch. Druhé v dvadsiatich štyroch. Život prežila akýmsi zrýchleným tempom a teraz by podľa všetkého mal vrcholiť a stabilizovať sa. Potom by malo tempo pomaly a spokojne klesať. Jej to tak však nepripadá, akoby nikdy ani nevyvrcholil. Namiesto toho vníma len prázdnotu priepasti spôsobenú nešťastiami. Už dlho okolo nej krúži so žalúdkom stiahnutým od hrôzy.

Walter je už na dôchodku a prišiel o vlasy aj o väčšinu sluchu a zraku. Jeho vrcholový stredný vek je na roky vzdialený v čase a prekrytý intenzívnou starostlivosťou o malé deti. Je takmer nemožné spomenúť si, aký bol v jej veku.

Objedná si placku so syrom feta a sušenými paradajkami a potom tuniakovú tagliatu („Slovo TAGLIATA je odvodené od slovesa TAGLIARE, rezať.“) s kašou z fazule Cannellini. K tomu poprosí o fľašu Veuve Clicquot („Veuve Clicquot Yellow Label je šampanské obľúbené pre svoju silu a hladkosť.“), chytí Waltra za ruku, pohladí ho palcom po pokožke so stareckými škvrnami a spýta sa: „Je všetko v poriadku?“

„Áno, jasné.“

„Aký máš pocit z tohto miesta?“

„Čo ja viem... asi dobrý, páči sa mi tu.“

Josie sa usmeje. „To som rada,“ odvetí, „naozaj rada.“

Zdvihne pohár šampanského k Waltrovmu. Štrngnú si a on jej popraje: „Všetko najlepšie.“

Keď Josie sleduje Alix Summerovú s veľkou skupinou priateľov, úsmev má akoby prilepený na tvári. Alixin červenovlasý manžel má voľne položené rameno okolo jej stoličky a na stôl im akoby sčista-jasna prinášajú obrovské podnosy plné mäsa a pečiva. Tie zvuky, hluk, ktorý skupina vydáva – akoby napĺňali každý centimeter priestoru svojimi hlasmi, rukami, dľaňami a slovami. Energia, ktorá z nich ide, je nespútaná a živelná ako omamná aurora borealis, ktorá žiari práve okolo nich, lebo na to majú automaticky nárok. Uprostred celej scény sedí Alix Summerová so širokým úsmevom, veľkými zubami, vlasmi, od ktorých sa odráža ligot svetiel, a jednoduchou zlatou retiazkou, na ktorej visí čosi drobné, čo jej pri každom pohybe pohladí jemnú pleť v dekolte.

„Myslíš, že aj ona má narodeniny práve dnes?“ napadne jej.

„Možno,“ odvetí Walter. „Je však sobota, takže ktovie.“

Josie rukou nahmatá retiazku, ktorú nosí na krku od tridsiatky – v ten rok ju dostala na narodeniny od Waltra. Pomyslí si, že by sa na ňu hodil prívesok, niečo jagavé.

Vtom k nej Walter po stole posunie malý darček. „Nie je to nič špeciálne. Viem, že si povedala, aby som ti nič nekupoval, ale neveril som ti.“ Usmeje sa na ňu a ona mu úsmev opätuje. Rozbalí balíček a vyberie z neho flakón parfumu od Teda Bakera.

„Krásne,“ usmeje sa. „Ďakujem.“ Nakloní sa k nemu a jemne ho pobožká na líce.

Alix Summerová pri náprotivnom stole tiež otvára darčkové tašky a narodeninové blahoželanía. Nahlas ďakuje rodine a priateľom. Jedno blahoželanie položí na stôl a Josie na ňom zbadá

číslo 45. Poštuchne Waltra. „Pozri sa,“ povie. „Štyridsaťpäť. Sme narodeninové dvojčatá.“

Keď to vysloví, pocíti, ako sa ňou preženie zadúšajúci žiaľ, s ktorým žije väčšinu svojho života. Nikdy predtým nenašla nič, čomu by ho prisúdila, nikdy nevedela, čo presne znamená. Teraz to však pochopila.

Znamená, že je nesprávna, že všetko – ale naozaj všetko na nej je nesprávne a že ak to má napraviť, neostáva jej veľa času.

Vidí, ako sa Alix vybrala na toaletu, tak sama vyskočí na nohy a ospravedlní sa: „Odskočím si.“

Walter prekvapene zdvihne pohľad od parmskej šunky s melónom, ale nepovie nič.

O chvíľu sa na seba Josie s Alix pozerajú v zrkadle nad umývadlami.

„Ahoj!“ osloví ju Josie hlasnejšie, než zamýšľala. „Som tvoje narodeninové dvojča.“

„Ach!“ prekvapene zvolá Alix, ktorej sa v tvári okamžite rozhostí prívětivý a otvorený výraz. „Aj ty máš dnes narodeniny?“

„Áno, štyridsaťpäť.“

„Fíha, to je neuveriteľné!“ zvolá Alix. „Aj ja! Všetko najlepšie!“

„Aj tebe.“

„O koľkej si sa narodila?“

„Bože,“ zasmee sa Josie, „to netuším.“

„Ani ja.“

„A narodila si sa niekde tu?“

„Áno. V nemocnici St. Mary's a ty?“

Josie poskočí srdce. „Aj ja tam!“

„Fíha!“ zopakuje Alix. „Začína to byť strašidelné.“

Prstami nahmatá príviesok na krku a Josie zbadá, že je to zlatý čmeliak. Už-už chce povedať niečo o tom, aká zvláštna náhoda to je, keď sa otvoria dvere a dnu vojde jedna z Alixíných priateľiek.

„Tu si,“ povie. Má na sebe vyblednuté džínsy v štýle sedemdesiatych rokov, top s odhaleným plecom a v ušiach obrovské zlaté kruhy.

„Zoe, predstav si, že táto pani je moje narodeninové dvojča. Toto je moja staršia sestra Zoe.“

Josie sa usmeje a povie: „Narodili sme sa v ten istý deň v rovnakej pôrodnici.“

„To je neuveriteľné!“ začuduje sa Zoe.

Zoe a Alix potom zmenia tému a Josie okamžite pochopí, že obrovská náhoda je už irelevantná a moment zvláštneho prepomenia pominul. Pre Alix bol prchavý a nepodstatný, ale Josie ho, z neznámeho dôvodu, vníma ako dôležitý a zmysluplný. Chce si ho udržať a znova doň vdýchnuť život, ale nemôže. Musí sa vrátiť k manželovi a placke a nechať Alix odísť k priateľom a oslave. Potichu šepne: „Tak sa majte,“ a otočí sa na odchod. Alix sa na ňu žiarivo usmeje a prednesie: „Všetko najlepšie, narodeninové dvojča!“

„Aj tebe!“ poteší sa Josie.

Alix ju však už nepočuje.

Jedna hodina nadránom

Alix sa krúti hlava. Miešané drinky s tequilou a limonádou o polnoci neboli najlepší nápad. Nathan si nalieva škótsku a už len tá vôňa stačí, aby sa Alix začala rýchlejšie krútiť hlava. V dome je ticho. Niekedy, keď deti stráži prehnane temperamentná pestúnka, sú po príchode domov ešte stále hore – plné energie a otravné. Vtedy nahlas hučí televízor, ale dnes to tak nie je. Tichá a pokojná pestúnka, ktorá má niečo po päťdesiatke, odišla pred polhodinou. V dome je upratané, umývačka riadu tichu šumí a mačka veľavýznamne prechádza po gauči k Alix a už pradie, ešte ju ani nestihla pohľadiť po bohatej kožušine. „Tá žena, vieš,“ osloví Nathana a vyťahuje si mačací pazúr z nohavíc. „Tá, čo na nás tak

zízala. Prišla za mnou na toaletu. Aj ona má dnes štyridsaťpäť, preto na nás tak pozerala.“

„Fíha, narodeninové dvojča,“ povie Nathan.

„A tiež sa narodila v St. Mary's ako ja. Zaujímavé. Vieš, že som vždy mala pocit, že som mala byť jedna z dvoch – uvažovala som, či mama nenechala tú druhú v pôrodnici. Možno je to ona?“

Nathan sa sťažka usadí vedľa nej a zakrúži osamelou kockou ľadu v pohári škótskej. Je to jedna z tých veľkých valcovitých, ktoré si vyrába z minerálky. „Ona?“ zasmeje sa. „To asi ťažko.“

„A prečo?“

„Lebo ty si prekrásna a ona...“

„Čo?“ Alix cíti, ako sa jej v hrudi vzmáha rozhorčenie. Páči sa jej, že si o nej Nathan myslí, že je prekrásna, ale tiež si praje, aby videl krásu aj menej konvenčne atraktívnych žien. Keď haní vzhľad nejakej ženy, vyznieva plytko a ako nejaký mizogýn. Ona má potom pocit, že sa jej nepáči, aký je. „Podľa mňa bola veľmi pekná, hlavne tie tmavohnedé oči, čo vyzerali takmer čierne. A tie husté kučeravé vlasy. To je jedno. Je to zvláštne, však? Už len to pomyslenie, že sa na tom isto mieste v tom istom čase narodili dvaja rôzni ľudia.“

„Ani nie... V ten deň sa v tej pôrodnici najskôr narodilo ďalších desať detí, možno aj viac.“

„Ale žiadne som nestretla, len ju – a ešte v deň svojich narodenín.“

Mačka sa jej už pohodlne usalašila v lone. Alix jej prstami prebieha kožušinou okolo krku a privrie oči. Znova sa s ňou zatočí celá miestnosť. Otvorí oči, zosunie zo seba mačku a prebehne do záchoda pri vstupnej hale, kde sa vyvracia.